

Arrest

nr. 215 655 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de gemeente NAZARETH, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Nazareth van 6 juni 2018 tot niet-inoverwegingneming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUBOIS, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2018 neemt de gemachtigde van de burgemeester de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming:

“In uitvoering van artikel 50, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 28/09/2017

door de genaamde / de persoon die verklaart te heten N(...) M(...)
geboren te (...) op (...)
van Congolese nationaliteit,
niet in overweging genomen.

Reden van de beslissing:

De bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. De wettelijke samenwoont werd ten onrechte geregistreerd op 22/09/2017. De registratie betrof een materiële vergissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Deze beslissing werd genomen conform de instructie van 15/10/2015 betreffende de onderrichtingen voor het bijhouden van de informatiegegevens in het Rijksregister van de natuurlijke personen. – IT 123 (Wettelijke samenwoning): Registratie van de notariële overeenkomst afgeleverd door de FOD binnenlandse zaken, algemene directie instellingen en bevolking.

Deze beslissing werd genomen na het arrest van de raad voor vreemdelingenbetwistingen nr. 204 100 van 22 mei 2018.”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een ‘antwoordconclusie’ voor de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen neer. Aangezien dit stuk niet reglementair voorzien is en gelet op de rechten van de verdediging, dient ze uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middelonderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 44 en 52 van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van de verdediging, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Overwegende dat overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de wettelijke geregistreerde partner van een Belg recht heeft op gezinshereniging eens hij de opgesomde voorwaarden voldoet; Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet alle administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden ; Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ; Dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding; Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden ; Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven) ; Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; Dat krachtens de algemene rechtsbeginselen van de zorgvuldigheid, de nauwkeurige voorbereiding van het nemen van bestuurshandelingen en de plicht om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, de tegenpartij in de motivering van de bestreden beslissing moet aantonen alle relevante elementen die tijdig zijn overgemaakt aan het bestuur, in de beoordeling van de aanvraag te hebben betrokken. Overwegende dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

Overwegende dat de bestreden beslissing een schending vormt van de voornoemde artikelen in de mate waarin wordt beweerd door de tegenpartij dat de wettelijke samenwoning van eiser en haar partner, Mevrouw D(...) een materiële vergissing zou betreffen van de ambtenaar van burgerlijke stand; Dat het belangrijk is op te merken dat de bijlage 13quinquies die op 28 september 2017 werd genomen en werd geannuleerd door Uw Raad ook nog vermeldde dat de wettelijke samenwoning werd geannuleerd op 28/09/2017 terwijl deze vermelding niet meer terugkomt in de motivering van de huidige bestreden beslissing; Dat het dus in de praktijk de wettelijke samenwoning, zoals deze werd geregistreerd op 21/09/2017 niet het voorwerp uitmaakte van een beslissing van annulatie door de tegenpartij en deze dus nog steeds geregistreerd blijft krachtens de beslissing van tegenpartij van 22/09/2017; Dat de gronden van beëindiging van de wettelijke samenwoning op limitatieve wijze zijn opgesomd artikel 1476, §2 van het Burgerlijk Wetboek, als volgt:

"§ 2. De wettelijke samenwoning houdt op wanneer een van de partijen in het huwelijk treedt of overlijdt, of wanneer er een einde aan wordt gemaakt overeenkomstig het bepaalde in deze paragraaf De wettelijke samenwoning kan worden beëindigd hetzij in onderlinge overeenstemming door de samenwonenden, hetzij eenzijdig door een van de samenwonenden door middel van een schriftelijke verklaring die tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand, zoals bepaald in het volgende lid. Dit geschrift bevat de volgende gegevens: 1° de datum van de verklaring 2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte van beide partijen en de handtekening van beide partijen of van de partij die de verklaring aflegt; 3° de woonplaats van beide partijen; 4° de vermelding van de wil de wettelijke samenwoning te beëindigen. De verklaring van de beëindiging in onderlinge overeenstemming wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van beide partijen of, indien de partijen geen woonplaats hebben in dezelfde gemeente, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van één van hen. In dat geval geeft de ambtenaar van de burgerlijke stand kennis van de beëindiging binnen acht dagen bij aangetekende brief aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van de andere partij. De eenzijdige verklaring van de beëindiging wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van beide partijen of, indien de partijen geen woonplaats hebben in dezelfde gemeente, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats van de partij die de verklaring aflegt. De ambtenaar van de burgerlijke stand betekent binnen acht dagen de beëindiging bij gerechtsdeurwaardersexploot aan de andere partij en in voorkomend geval geeft hij er kennis van bij aangetekende brief binnen dezelfde termijn aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de woonplaats van de andere partij. In elk geval moeten de kosten van de betekening en de kennisgeving vooraf worden betaald door hen die de verklaring afleggen. De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt melding van de beëindiging van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister."

Dat er nooit een ontvangstbewijs afgeleverd werd voor het afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning, zoals het Burgerlijk Wetboek het nochtans voorziet in artikel 1476, §1; Dat tegenpartij zich in de bestreden beslissing alleen beroept op het argument dat: "de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen" ; Dat in de bestreden beslissing wordt beweerd dat het zou gaan om een materiële vergissing begaan door de ambtenaar van burgerlijke stand en dat de bestreden beslissing genomen zou zijn conform de instructie van 15/10/2015 betreffende de onderrichtingen voor het bijhouden van de informatiegegevens in het Rijksregister van de natuurlijke personen. — IT 123 (Wettelijke samenwoning) : registratie van de notariële overeenkomst afgeleverd door de FOD binnenlandse zaken, algemene directie instellingen en

bevolking.; Dat het duidelijk is dat er dus geen sprake is van annulatie van de wettelijke samenwoning, zoals eerst werd beweerd door de tegenpartij in de vernietigde bijlage 13quinquies van 28 september 2017; Dat de tegenpartij nu het geweer van schouder verandert en voorhoudt dat het om een materiële vergissing zou gaan, wat tevens niet wordt aangetoond in de stukken van het dossier; Dat Mevrouw D(...) N(...) partner van eiser, zich heeft op 22 september 2017 ter goeder trouw aangeboden bij de ambtenaar van burgerlijke stand voor de registratie van de wettelijke samenwoont en heeft hiervoor alle nodige documenten neergelegd ; Dat de wettelijke samenwoont ter goeder trouw en volledig wettig werd geregistreerd door tegenpartij ; Dat Mevrouw D(...) ter goede trouw een aanvraag gezinshereniging in de naam van zijn wettelijke partner heeft ingediend bij de Gemeente op 28 september 2017 omdat de eiser aan alle voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet heeft voldaan, namelijk dat namelijk dat de partner zijn identiteit bewijst, dat hij 21 jaar oud is en ongehuwd, dat hij met de gezinshereniger verbonden is door een wettelijk geregistreerd partnerschap, dat hij met een Belg een duurzame en stabiele relatie onderhoudt en dat hij komt samenwonen met de gezinshereniger ; Dat noch de beweerde annulatie van de geregistreerde wettelijke samenwoont op 28/09/2017, noch de bewering dat er sprake zou zijn van een materiële vergissing geen enkele wettelijke basis heeft en werd niet op rechtsgeldige wijze betekend aan eisende partijen ; Dat, zelfs indien tegenpartij een "administratieve fout" zou hebben begaan, vermijdt niets dat de wettelijke samenwoont op 28 september 2017 had moeten geregistreerd worden, aangezien alle vereiste documenten neergelegd werden en dus aan alle wettelijke voorwaarden is voldaan voor de registratie van de wettelijke samenwoont (stukken 8 tot 11) ; Dat, vervolgens, de wettelijke samenwoont niet op een wettelijke wijze beëindigd werd, noch op een wettelijke wijze werd betekend aan tegenpartij, waardoor de bestreden beslissing een materiële fout heeft begaan met de beoordeling dat het partnerschap niet bewezen is; Dat, bovendien, de bestreden beslissing zich op een instructie van 15 oktober 2015 betreffende de onderrichtingen voor het bijhouden van de informatiegegevens van het Rijksregister van de Natuurlijke personen baseert; Dat die instructie een interne administratieve aanwijzing is die niet tegenstelbaar is aan eisende partijen en die geen wettelijke bepaling vormt die gepubliceerd is in het Belgisch Staatsblad ; Dat, bovendien, deze instructies van tegenpartij niet kunnen primeren op de duidelijke en glasheldere bepalingen van de Burgerlijke Wetboek betreffende de wettelijke samenwoont en de beëindiging daarvan; Dat deze burgerlijke wetsbepalingen door eisende partijen gerespecteerd werden en alle documenten vereist door de artikelen 1476 BW neergelegd werden, namelijk een uittreksel uit het strafregister en een bewijs van ongehuwde staat. Eisende partijen vervulden dus de voorwaarde van artikel 1475, §2 BW:

"§ 2. Om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen, moeten beide partijen voldoen aan de volgende voorwaarden:

1° niet verbonden zijn door een huwelijk of door een andere wettelijke samenwoning;

2° bekwaam zijn om contracten aan te gaan overeenkomstig de artikelen 1123 en 1124."

Dat, ze dus ter goede trouw een wettelijke samenwoont hebben laten registreren ; Dat de wettelijke mogelijkheid die de ambtenaar van burgerlijke stand heeft om een onderzoek te voeren naar een eventuele schijnsituatie en het feit dat in casu dergelijk onderzoek niet is gevoerd, doet niets af aan de geldigheid van de wettelijke samenwoont want de wet verplicht de tegenpartij niet om dergelijk onderzoek te voeren ; Dat, indien er geen elementen zijn die twijfel zouden doen rijzen over de oprechte intentie van de partijen met de samenwoont en die zouden wijzen op de uitsluitende bedoeling van één van de partijen om enkel een verblijfsrechtelijk voordeel na te streven met de wettelijke samenwoont, dan de tegenpartij eenvoudigweg de wettelijke samenwoont kan registreren ; Dat de eisers reeds een contract samenwoont hebben afgesloten voor de notaris sinds oktober 2016 (stuk 2) zodat dit een sterk element is dat wijst op de oprechtheid van het gezinsleven, dit al sinds oktober 2016, evenals de registratie van de domicilie van de eisers op hetzelfde adres sinds februari 2017 ; Dat de beslissing die hun wettelijke samenwoont bevestigt, genomen op 22 september 2017, een beslissing is die rechten heeft voorgebracht voor eisende partijen en hun juridische positie heeft veranderd; Dat ze namelijk nu wettelijk geregistreerd partners zijn die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen voor Meneer N(...) op basis van de artikelen 40bis en 40 ter van de Vreemdelingenwet; Dat reeds werd er geoordeeld door de Raad van State dat een bestuur, volgend op een aanvraag ingediend door een rechtsonderhorige, geen twee tegenstrijdige beslissingen kan nemen als er een eerste beslissing wordt genomen die rechten creëert in het voordeel van de rechtsonderhorige die ter goede trouw een bepaald rechtsgevolg kan verwachten van die beslissing (C.E., n°138.900 van 29 december 2004, stuk 7) ; Dat de Raad van State ook in die zaak oordeelde dat behoudens de vaststelling dat de beslissing illegaal is of dat ze het gevolg is van bedrieglijke handelingen door degene die er het voordeel van inroept, het bestuur die beslissing niet kan intrekken, zelfs niet op impliciete wijze; Dat er anders over oordelen een schending zou inhouden van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en inzonderheid het beginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het rechtsbeginsel van de

rechtszekerheid en van de rechten van verdediging ; Dat, nadat eiser een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend bij tegenpartij, hij geïnformeerd werd over een beslissing die tegenpartij nam tot annulatie van de wettelijke samenwoning maar die beslissing werd op geen enkele wijze betekend aan de eiser ;

Dat het door het afleveren van de bijlage 19quinquies van 18 september 2017 is dat eiser in kennis werd gebracht van de annulatie van zijn wettelijke samenwoning, wat ook de reden vormt van de eerstegenomen beslissing tot niet-inoverwegingneming die werd vernietigd door Uw Raad; Dat na deze vernietiging een nieuwe bijlage 19quinquies werd genomen die nu beweert dat de registratie van de wettelijke samenwoning een materiële vergissing zou zijn geweest wat de motivering van de eerste bijlage 19quinquies tegenspreekt die het had over een annulatie van de wettelijke samenwoning op 28 september 2018;

Dat de eiser en zijn partner, die alle wettelijk vereiste documenten hebben neergelegd aan tegenpartij voor de registratie van de wettelijke samenwoning op 21 september 2017 en door een schrijven van hun raadvrouw aan tegenpartij en een volmacht ondertekend door eiser duidelijk maakten dat het effectief de bedoeling was om de wettelijke samenwoning te registreren en dan een document van de gemeente verkregen waarin de registratie van de wettelijke samenwoning mee werd bevestigd, er op legitieme wijze mochten van uitgaan dat de wettelijke samenwoning ook was geregistreerd; Dat er anders over oordelen in strijd zou zijn met het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid en een aantasting zou betekenen van het legitieme vertrouwen van de administratieve rechtsonderhorigen in het bestuur ; Dat door eerst te beweren dat de wettelijke samenwoning wordt geannuleerd op 28/09/2017 en dan . op 6/06/2018 dat het een materiële vergissing zou zijn er sprake is van een handelswijze van een bestuur die neerkomt op machtsafwijking, schending van het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid, het legitieme vertrouwen van administratieve rechtsonderhorigen en de rechten van verdediging van eisende partij ;

Dat, in casu, een schending van een fundamenteel recht bestaat, namelijk het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de eisers, beschermd door artikel 8 EVRM ; Dat het gaat om het artikel 8 van het EVRM, die een verbod van inmenging inhoudt in het privé en gezinsleven onder de voorwaarde bepaalt door alinea 2 ; Dat het onbetwistbaar is dat verzoekende partij een gezinsleven in België heeft opgebouwd met zijn partner, Mevrouw D(...), aangezien hij al sinds oktober 2016 een samenlevingscontract voor een notaris heeft gesloten ; Dat de bestreden beslissing en de onrechtmatige en zeer betwistbare houding van de tegenpartij als gevolg heeft gehad dat Meneer N(...) in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas opgesloten bleef, dat zijn recht op gezins- en privéleven wordt geschonden nu hij riskeerde te worden gerepatriëerd naar Congo met als gevolg een scheiding voor onbepaalde duur met zijn wettelijk partner en de kinderen van deze laatste die hem eigenlijk als hun papa beschouwen ; Dat de eiser het geluk heeft gehad dat hij in vrijheid werd gesteld na verschillende procedures maar door de moeilijkheden die hij ondervond bij de registratie van de wettelijke samenwoning terwijl hij in detentie zat en wat maanden heeft geduurd, werd zijn privé- en gezinsleven op ernstige wijze in gevaar gebracht; Dat de bestreden beslissing bovendien ook niet op rechtsgeldige wijze is gemotiveerd om aan te tonen dat er een materiële vergissing zou zijn gebeurd; Dat een motivering van een administratieve beslissing correct moet zijn in rechte en in feite en ook duidelijk moet maken aan de rechtsonderhorige wat de beslissing is en op basis van welke motieven men tot die conclusie is kunnen komen ; Dat echter de motivering van de bestreden beslissing totaal onbegrijpelijk is voor de eiser die geen enkele fout heeft begaan en alle wettelijk vereiste documenten heeft voorgelegd aan tegenpartij voor de registratie van de wettelijke samenwoning zodat het de administratiefrechtelijke plicht was van tegenpartij om gevolg te geven aan de uitdrukkelijk gestelde vraag tot registratie van de wettelijke samenwoning; Dat zelfs indien de tegenpartij een materiële vergissing zou hebben begaan en in plaats van de registratie van de wettelijke samenwoning eerder de bedoeling had om de notariële overeenkomst tot samenwoning te registreren en dit niet op correcte wijze zou hebben gedaan, dan nog is dit geen materiële vergissing die nadelige gevolgen mag hebben voor de eiser omdat zijn vraag aan het bestuur overduidelijk was en hij dus op legitieme wijze van het bestuur kon verwachten om de wettelijke verplichting tot registratie van de wettelijke samenwoning te vervullen; Dat de eiser alle door de wet opgelegde documenten heeft voorgelegd ter registratie van de wettelijke samenwoning en een verwijzing naar een niet gepubliceerde en dus ontoegankelijke instructie van de FOD Binnenlandse zaken niet een afdoende en begrijpelijke motivering is voor hem om de inhoud van de bestreden beslissing te begrijpen zodat het doel van een verplichting tot correcte en adequate formele en materiële motivering niet is bereikt; Dat de bestreden beslissing geen enkele wettelijke bepaling of rechtsgrond aanhaalt die zou toelaten vast te stellen dat de registratie van de wettelijke samenwoning op 22/09/2017 een materiële vergissing zou zijn geweest; Dat, aangezien de

illegaliteit van de beslissing die de wettelijke samenwoning zoals geregistreerd op 22/09/2017 bestempelt als een "materiële vergissing", de bestreden beslissing die de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging neemt, moet worden vernietigd zodat het dossier van de eiser en zijn partner naar Dienst Vreemdelingenzaken wordt doorgestuurd nu de wettelijke samenwoning van eisende partijen wel degelijk op wettige wijze werd geregistreerd en de verwantschap tussen mijn cliënten wel degelijk is aangetoond."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

De opgeworpen schendingen dienen te worden bekeken in het licht van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"(...)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)"

3.1.3. De verzoekende partij betoogt dat de eerder genomen bijlage 19*quinquies* van 28 september 2017 nog vermeldde dat de wettelijke samenwoning werd geannuleerd, terwijl dit thans niet meer het geval is. De verzoekende partij leidt hieruit af dat deze niet meer zou zijn geannuleerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de wettelijke samenwoning ten onrechte werd geregistreerd op 22 september 2017. De Raad stelt vast dat het integrale middel van de verzoekende partij steunt op het

argument dat de door haar afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning niet op rechtsgeldige wijze werd beëindigd, zodat de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Nazareth niet vermocht te oordelen dat het partnerschap niet bewezen zou geweest zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de burgemeester niet besloot tot beëindiging van een wettelijke samenwoning, doch integendeel enkel vaststelde dat in het bevolkingsregister ten onrechte gewag werd gemaakt van een wettelijke samenwoning tussen mevr. N. D. en de verzoekende partij, omdat op geen enkel moment een daadwerkelijke verklaring van wettelijke samenwoning was afgelegd. Dit blijkt ook uit een brief die op 2 oktober 2017 aan de verzoekende partij en mevr. N. D. werd toegestuurd. Eén en ander vindt ook steun in de eigen handelswijze van mevr. N. D. en de verzoekende partij, die zich op 14 december 2017 aanboden bij het loket van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Nazareth, ten einde een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen. Ter gelegenheid van voormelde verklaring wettelijke samenwoning werd een ontvangstbewijs afgeleverd aan mevr. N. D. en de verzoekende partij (vertegenwoordigd bij volmacht).

Artikel 1475, § 2 van het BW luidt als volgt:

"§ 2. Om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen, moeten beide partijen voldoen aan de volgende voorwaarden :

1° niet verbonden zijn door een huwelijk of door een andere wettelijke samenwoning;

2° bekwaam zijn om contracten aan te gaan overeenkomstig de artikelen 1123 en 1124."

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet kan voorhouden enerzijds nog verbonden te zijn door een verklaring wettelijke samenwoning van 22 september 2017, terwijl anderzijds op 14 december 2017 een verklaring wettelijke samenwoning werd afgelegd. Uit het feit dat mevr. N. D. zich op 14 december 2017, met een volmacht van de verzoekende partij, aanbood voor het afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning blijkt impliciet doch zeker dat er op dat ogenblik geen sprake kan geweest zijn van een eerdere wettelijke samenwoning. Minstens blijkt uit voormelde handelswijze dat de verzoekende partij niet van oordeel is dat een eventuele eerdere wettelijke samenwoning op onwettige wijze werd beëindigd, aangezien in voorkomend geval redelijkerwijs moet worden aangenomen dat de uitkomst van de beroepsprocedure voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (rolnummer 17/44/C) zou worden afgewacht.

Om voormelde redenen kan niet anders dan worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij geschetste feiten kennelijk onjuist zijn.

Het ontbreekt de verzoekende partij aan actueel belang bij het middel, nu uit de door haar ondertekende speciale volmacht blijkt dat zij uitdrukkelijk erkent dat op datum van 8 december 2017 nog een verklaring wettelijke samenwoning diende te worden afgelegd. Daar waar zij tot op heden volhardt dat zij op 22 september 2017 op rechtsgeldige wijze een daadwerkelijke verklaring wettelijke samenwoning zouden hebben afgelegd, stelt de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze dat de door de partijen ondertekende notariële samenwoningsakte van 24 oktober 2016 door de gemachtigde beambte van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Nazareth per vergissing als een verklaring wettelijke samenwoning werd ingeschreven.

Uit de bewoordingen van het aan verzoekende partij afgeleverde "*attest inzake het bestaan van een samenlevingscontract*" blijkt dat de gemachtigde beambte van de ambtenaar van de burgerlijke stand op 22 september 2017 ingevolge een materiële vergissing de notariële samenwoningsakte van verzoekende partij en mevr. D. als een verklaring wettelijke samenwoning beschouwde. Zulks blijkt *a fortiori* uit het feit dat de "*verklaring wettelijke samenwoning*" retroactief werd geregistreerd op datum van 24 oktober 2016. Uit alles blijkt dat de betrokken beambte van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Nazareth verkeerdelijk van oordeel was dat de notariële samenwoningsakte van 24 oktober 2016 een verklaring wettelijke samenwoning betrof, die nog op datum van 24 oktober 2016 diende te worden geregistreerd in het bevolkingsregister.

De gemachtigde van de burgemeester van Nazareth heeft niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat het partnerschap tussen de verzoekende partij en mevr. N. D. niet bewezen was bij gebrek aan een wettelijk conforme verklaring wettelijke samenwoning. Terwijl de bestreden beslissing overigens correct werd genomen in uitvoering van artikel 50, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit. De kritiek met betrekking tot de vermelde instructie van 15 oktober 2015 is niet dienstig.

Op 12 maart 2018 besloot de ambtenaar van de burgerlijke stand overigens tot weigering van de registratie van de verklaring wettelijke samenwoning, om reden van schijnrelatie, naar aanleiding van de aanvraag van 14 december 2017. Er is dienaangaande een beroepsprocedure hangende.

Op 8 januari 2018 deed verzoekende partij ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Nazareth een huwelijksaangifte. Het parket van de procureur des Konings verleende op 8 maart 2018 een negatief advies, waarbij werd vastgesteld dat het voorgenomen huwelijk van verzoekende partij en mevr. D. kennelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekende partij.

Op 12 maart 2018 besloot de ambtenaar van de burgerlijke stand evident ook tot weigering van huwelijksvoltrekking. Tegen voormelde beslissing stelden verzoekende partij en mevr. D. bij verzoekschrift van 9 april 2018 beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, doch ter zitting deden zij afstand van hun vordering.

Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat een onderzoek in de zin van artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). In dit geval wordt er met verwijzing naar artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit *iuncto* artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet gesteld dat de bloed- of aanverwantschapsband niet is bewezen nu de wettelijke samenwoning ten onrechte werd geregistreerd. Aangezien reeds uit de bespreking van het eerste middelonderdeel is gebleken dat de wettelijke samenwoning ten onrechte werd geregistreerd, moet door de verwerende partij niet opnieuw worden overgegaan tot een proportionaliteitstoets. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij verder nog stelt dat zijn gezinsleven ook in gevaar werd gebracht toen zij in detentie zat, stelt de Raad dat de verzoekende partij hier niet dienstig naar kan verwijzen nu zij zelf aangeeft dat zij geluk heeft gehad dat zij is vrijgesteld en zij op deze manier geen belang meer heeft bij dit argument.

Schijnrelaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, zodat geen schending kan worden aangetoond. Het gegeven dat er beroepsprocedures hangende zijn doet hieraan geen afbreuk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 41, 62 en 81/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 50, § 1 van het Vreemdelingenbesluit.

Het middel luidt als volgt:

“Overwegende dat artikel 62, §§2 en 3 van de Vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“[...] § 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen:

- 1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;
- 2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;
- 3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;
- 4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;
- 5° een politieambtenaar;
- 6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;
- 7° de directeur van de strafinrichting indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;
- 8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekomen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

- 1° bij aangetekende brief;
- 2° per bode, met ontvangstbewijs;
- 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekomen bij zijn advocaat;
- 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.[.. .]"

Dat het artikel 81/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Wanneer deze wet of haar uitvoeringsbesluiten een taak toewijden aan het gemeentebestuur of de burgemeester, is deze laatste bevoegd om deze taak te delegeren aan een personeelslid van het gemeentebestuur.";

Dat het artikel 50, §1 van het KB van 8 oktober 1980 bepaalt:

"§ 1. [1 De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling daarentegen niet het bewijs van zijn burgerschap, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, overlegt, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging door middel van een document overeenkomstig de bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 aan de vreemdeling.]"

Overwegende dat niet duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing of die is genomen en betekend door een wettelijk bevoegd persoon krachtens artikelen 62§§2 en 3, 81/1 en artikel 50A1 van het uitvoerings-KB ;

Dat Uw Raad in verschillende arresten, waaronder een arrest n° 153105 van 23 september 2015 heeft geoordeeld dat de onbevoegdheid van de auteur van de bestreden beslissing een middel is van openbare orde :

« Le Conseil relève, à l'instar de la partie requérante, que la compétence de l'auteur de l'acte est un moyen d'ordre public. En l'espèce, le Conseil constate que l'acte attaqué est une décision de non-prise en considération d'une demande d'admission au séjour prise en application de l'article 12bis de la loi du 15 décembre 1980.

(...)

Il ressort de cette disposition qu'elle prévoit uniquement la compétence du bourgmestre dans l'exécution des lois de police ou arrêtés et ou que cette compétence peut être exclusivement déléguée à l'un de ses échevins et non pas à un agent communal ou autres personnes (en ce sens Rvst no 220.348, du 20 juillet 2012) » ;

Dat de bestreden beslissing niet duidelijk vermeldt wie deze beslissing heeft genomen en enkel onderaan een handtekening draagt waarboven staat vermeld : "Handtekening van de burgemeester of zijn gemachtigde" zonder dat echter de naam van de burgemeester of van de gemachtigde wordt vermeld van wie de handtekening zou zijn die op de bestreden beslissing werd geplaatst;

Dat een administratieve beslissing duidelijk moet vermelden wie de auteur van deze beslissing is en dat dit de openbare orde raakt;

Dat op de akte van kennisgeving een handtekening staat die sterk lijkt op die die prijkt op de bestreden beslissing zelf, met de vermelding van de naam "J. L." erbij, maar zonder vermelding of deze persoon de burgemeester of een gemachtigde zou zijn van de burgemeester ;

Dat de akte van kennisgeving dus ook niet toelaat op objectieve wijze vast te stellen of de genaamde J. L. ofwel de burgemeester, een gemachtigde of een personeelslid van het gemeentebestuur zou zijn, bij gebrek aan precisering van de correcte hoedanigheid en functie van Meneer J. L.;

Dat de bestreden beslissing zelf enkel een handtekening draagt zonder enige vermelding van een naam van de persoon die de handtekening heeft geplaatst wat dus totaal niet toelaat vast te stellen wie de auteur of nemer van de bestreden beslissing is ;

Dat er geen vermoeden kan worden afgeleid omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing doordat de naam "J(...) L(...)" op de akte van kennisgeving staat omdat:

- 1. De bestreden beslissing zelf op rechtsgeldige wijze de identiteit van de auteur, diens handtekening en correcte hoedanigheid moet vermelden.*
- 2. De akte van kennisgeving dergelijk gebrek dat van openbare orde is niet kan herstellen, omdat het nemen van een beslissing en het betekenen ervan door verschillende personen kan gebeuren en niet noodzakelijk door dezelfde persoon gebeurt.*
- 3. De exacte functie of bevoegdheid van Meneer J(...) L(...) ook niet kan worden bepaald op basis van de akte van kennisgeving, die enkel onderaan de naam van die persoon vermeldt naast de vermelding "Handtekening van de burgemeester of zijn gemachtigde", zonder specificering of J. L. nu de burgemeester is of een gemachtigde en het ook niet duidelijk is of hij wel degelijk, uit hoofde van een specifieke functie of bevoegdheid in de gemeente Nazareth als gemachtigde kan worden beschouwd in de zin van artikelen 62 en 81/1 van de Vreemdelingenwet.*

Dat artikel 62§3, 1° van de Vreemdelingenwet toelaat dat een beslissing kan worden betekend door de burgemeester of zijn gemachtigde maar dan moet ook nog duidelijk blijken uit de akte van kennisgeving of de beslissing zelf wat de functie en bevoegdheid is van de persoon wiens naam staat vermeld op de akte van kennisgeving zodat de Raad zich er kan van vergewissen of de kennisgeving is gebeurd conform artikel 62§3, 1° Vreemdelingenwet;

Dat gezien het gaat om een vormvoorschrift dat is voorgeschreven op straffe van nietigheid en het een middel is dat de openbare orde raakt, de bestreden beslissing moet worden vernietigd;"

3.2.2. Artikel 81/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Wanneer deze wet of haar uitvoeringsbesluiten een taak toewijzen aan het gemeentebestuur of de burgemeester, is deze laatste bevoegd om deze taak te delegeren aan een personeelslid van het gemeentebestuur."

Artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

"§ 1

De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor

een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling daarentegen niet het bewijs van zijn burgerschap, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, overlegt, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig de bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 aan de vreemdeling.

Zodra uit de controle van de reële verblijfsplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister.

(...)"

3.2.3. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet duidelijk vermeldt wie deze heeft genomen nu er enkel een handtekening staat waarboven staat vermeld "*Handtekening van de burgemeester of zijn gemachtigde*" zonder dat de naam van de burgemeester of de gemachtigde wordt vermeld. Zij betoogt dat dergelijke beslissing duidelijk moet vermelden wie de auteur is. Zij stelt dat op de akte van kennisgeving een handtekening staat die sterk lijkt op diegene op de bestreden beslissing zelf, met daarbij de vermelding van de naam J(...) L(...), maar zonder te vermelden of deze persoon de burgermeester of een gemachtigde van de burgermeester zou zijn.

Uit artikel 50 van het Vreemdelingebesluit blijkt dat de burgemeester van Nazareth of zijn gemachtigde de bestreden beslissing mocht nemen.

Boven de handtekening van de bestreden beslissing staat ook duidelijk vermeld dat de bestreden beslissing werd genomen door de burgemeester of zijn gemachtigde, zodat er geen onbevoegdheid is aangetoond. De daadwerkelijke auteur van de bestreden beslissing zou volgens de verzoekende partij niet in de bestreden beslissing zijn vermeld. De Raad herhaalt dat uit tekst van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de handtekening toebehoort aan de burgemeester of zijn gemachtigde. De verzoekende partij verwijst zelf naar de akte van kennisgeving waarbij de naam van de auteur van de bestreden beslissing wordt vermeld: 'J. L.' en het haar aldus ook duidelijk was welke specifieke persoon de bestreden beslissing heeft genomen. Zowel de burgemeester als diens gemachtigden zijn bevoegd, zodat het thans niet uitmaakt of de auteur de burgemeester dan wel diens gemachtigde zou zijn. Terwijl de heer J. L. als diensthoofd bevolking ook wel degelijk gemachtigd is om de bestreden beslissing te nemen. Dit blijkt overigens uit het machtigingsbesluit van 21 september 2017 van de burgemeester dat zich in het administratief dossier bevindt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC